

До тая тактика сж прибѣгвали тѣ не веднажъ — и по-рано и по-късно отъ тая дата, и не веднажъ сж услужвали на общото дѣло.

Прочее, читалището, просвѣтително огнище по своето право назначение, тихомълкомъ е спомагало за развитието на революционно-политическо настроение и идеи между гражданитѣ. Извѣстно е, че Сливенъ, въ ранна още епоха, даде хайдутѣ-борци; Сливенъ даде Х. Димитра, прославенъ въ нашата нова история съ геройска си смъртъ, овѣковѣченъ чрѣзъ дивната пѣсенъ на Хр. Ботйовъ. И всѣкога, кога се слави послѣдната — а тя ще се вѣчно слави, като художествено произведение — ще се слави героя, ще се спомня градътъ, който го е родилъ и откърмилъ, който му вдѣхналъ духъ, и го одухотворилъ. Сливенъ зема участие и въ събитията въ 1876. год., макаръ и турскитѣ власти да прѣвариха по-широко, масово възстание, каквото, несъмнѣно, би било възможно въ Сливенъ.

Въ подножието на новокръстениятъ „Люляковъ-върхъ“, на сѣверната частъ на града, има малка гробница. Тукъ почиватъ коститѣ на Сливенски възстаници отъ 1876. год., убити и избѣсени отъ турцитѣ. Струва ми се, въ тѣхната геройска смъртъ, въ тѣхната слава има участие и читалището. То участвува непосредствено въ създаването на общия народенъ духъ, участвува косвено въ създаването и на тѣхния духъ.

Х.

Въ епохата на възраждането, казахме, се криятъ, като зародишъ, всички прояви на нашия културенъ животъ. Въ него ще потърсимъ, въ него ще намѣримъ и наченки на новата ни художествена култура, изобщо, и частно — на театралното читалището ни дѣло. Въ 1869. год. Сливенското читалище и театрал- зема инициативата и прѣдставя „трагическо ното дѣло прѣдставление“ „Многострадалната Геновева“, пиеса, която обходи българската сцена, извика хиледи и хиледи въздишки, разплака много чувствителни сърдца и си отлетѣ завинаги. Театрото било устроено въ класното и взаимното училище, дѣто е сега мѣжката гимназия. Сцената, както си спомня единъ отъ любителитѣ актьори, дебютиралъ за пръвъ и послѣденъ пѣтъ, била хубаво стѣкмена. Поставена била и завѣса. Г. Иконо-